№ 4. КИЇВ. ЛЮТИЙ 1949 р. РІК ВИДАННЯ IX ЦІНА 1 КРБ.

перець

І ХОЧЕТЬСЯ, І КОЛЕТЬСЯ

Мал. В. ГРИЩЕНКА

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

Тепер зарубіжні комуністи та об'єднані робітничі партії налічують у своїх лавах більше 18 мільйонів чоловік.

— Подумати тільки — 18 мільйонів комуністів! Та це ж ціла армія!
— О, сер, це тільки авангард!

Марк ТВЕН

ЯК ПРИЙМАЮТЬСЯ ЗАКОНИ ПРО АСИГНУВАННЯ

Ми друкуємо уривок з роману великого американського гумориста Марка Твена «Позолочений вік». Досі роман у повному перекладі не виходив. Давно написано цей твір. Але нради його героїв ще пишніше розквітли в сучасній «демократичній» Америці.

У цьому уривкові глава шахрайського підприємства — «Навігаційна компанія по експлуатації стоячої води ріки Колумбії» — розповідає головному інженерові Гаррі Бріерлі про те, як приймаються закони про асигнування в американському конгресі.

* * *

— Асигнування? Ви маєте на увазі оту пустяковину в 200 тисяч доларів?

— Так. Але я не гадав, що 200 тисяч — це така пустяковина. Хоч я, звичайно, можу погодитись, що це не така вже й велика сума. Але де ж все-таки ці гроші?

— Мій дорогий сер, ви дивуєте мене. Ви, очевидно, не знайомі з подібними речами. Інакше ви не чекали б так багато від п е р ш о г о асигнування. Воно й не призначалося для чогось особливого. Це була просто м'яка підстилка в сито, щоб у майбутньому квочка могла висидіти справжні асигнування.

— Ви це стверджуєте? Що ж ці гроші були міфом чи дійсністю? Яка їх доля?

— А справа стоїть надзвичайно просто. Асигнування, відпущене конгресом, коштує багато грошей. Давайте зробимо деякі підрахунки. Більшість у палаті представників — 4 депутати — обходиться, скажімо, в 10 тисяч доларів на душу — всього, значить, 40 тисяч доларів. Більшість у сенаті, скажімо, купується за такою ж розцінкою. Отже, ще 40 тисяч. Деяка мзда одному або двом головам якихось там сенатських комітетів. От вам ще 20 тисяч доларів. Як бачите, 100 тисяч доларів уже немає. Це лише для початку. Тепер пригадаємо інші витрати. На нашу користь сенаторів обробляло 7 мужчин. Кожному треба було заплатити по 3 тисячі. Це складає 21 тисячу. Обробляла сенаторів також одна дама. Вона відірвала цілих 10 тисяч. Треба було також платити кільком сенаторам з дуже високими моральними якостями. А сенаторам з такими якостями і платити треба більше, бо вони задають тон при проведенні законопроекту. А ще ж треба подумати й про всяку мізерію, про сенаторів з провінції, які ніколи ні за що не голосують без відповідної плати. Таких, скажімо, виявилося 20 штук, кожному довелося всунути по 500 доларів, от вам ще 10 тисяч. Потім обіди для членів конгресу — всього 10 тисяч доларів. Купа подарунків для дружин конгресменів та їхніх дітей — правда, на це багато грошей не треба, ну, скажімо, ще 10 тисяч доларів. Далі йдуть видатки на публікації: — друковані карти, літографії, брошури, світлові карти-плакати, об'яви в 150 газетах, при чім кожен рядок коштує теж не один цент... А газети повинні бути нашими, інакше все можна провалити. О, мій дорогий сер, друковані об'яви розоряють людину!.. Тепер підрахуємо, відкинувши дрібниці... Всього, значить, на друкування 118.254 долари 42 центи.

— Що?!

— Так, так. Запевняю вас — публікації — це не пустяк!.. Далі йдуть пожертвування на погорільців Чікаго і на погорільців Бостона, на сирітські будинки та на інші дурниці. Великими літерами назва компанії на чолі списку жертвувателів і поряд цифра 1000 доларів — це козир, сер! Це найкраща реклама в світі. А ще коли ваша пожертва носить релігійний характер, то й священик не забуде згадати компанію в проповіді. Найкраща реклама в світі — це добровільне пожертвування. Ми витратили на це 16 тисяч доларів.

— Боже мій!

— Так, так. Мабуть чи не найбільшим нашим досягненням в галузі реклами була просякнута духом смиренності й покори стаття одного з високопоставлених урядових чиновників про наші добрі діла в релігійній газеті, що розходиться величезними тиражами. Вона неймовірно піднесла наш авторитет в очах благочестивих бідняків. Релігійна газета — це, скажу я вам, найкраща з кращих реклам. Вашу статтю вміщують там на найбільш виграшному місці серед оповідань. І якщо в статті є кілька цитат з старого завіту і кілька висловів про користь від помірності, та трохи сльозливої нісенітниці про воскресні школи, і кілька сентиментальних зітхань про «дорогих божому серцю чесних сіромашних бідняків» — вона ніби зачаровує народ, і жодній людині в світі, навіть, на думку не спаде, що це всього-навсього рекламна об'ява!..

— Але послухайте... Я гадаю, ви трохи помиляєтесь, коли кажете, що голоси в конгресі нам щось коштували. Мені про це дещо відомо. Я дозволив вам говорити, тепер дозвольте мені висловитись... Що ви скажете, якщо повідомлю вас, що я був у Вашінгтоні, коли обговорювався закон про асигнування? Що ви скажете, коли я додам, що я особисто проводив законопроект? Так, сер, я провів у життя цю пустяковину й, уявіть собі, не заплатив жодного долара за голоси і нічого не обіцяв! Мій дорогий сер, я вимушений спростувати деякі ваші слова про витрати. Навігаційна компанія не сплатила членам конгресу і сенаторам жодного цента!

Директор компанії ласкаво й привітно посміхнувся і спитав:

— Ви впевнені в цьому?

— В кожному моєму слові!

— Ага, тоді це трохи змінює стан речей... Ви, звичайно, знайомі з членами конгресу, інакше б вам не пощастило так блискуче влаштувати справи?

— Я знаю їх усіх, сер! Я знаю їх жінок і дітей, їхніх немовлят. Я, навіть, узяв собі за правило бути в хороших відносинах з їх лакеями. У мене хороші, навіть фамільярні стосунки з кожним членом конгресу.

— Дуже добре. Тоді вам, певно, знайомий їх почерк, їх підписи?

— О, я знаю їх почерк, як свій власний. Я досить довгий час листувався з ними. А щодо підписів, то я знаю навіть їх ініціали.

Директор компанії підійшов до сейфа, відкрив його й витягнув звідтіль пачку листів і розписок.

— Ну, от побачимо, — сказав він. — Ви вірите у справжність цього листа?.. А цей підпис вам відомий?.. А цей?.. Знаєте ви, чиї це ініціали?., Чи, може, по вашому це підробка?

Гаррі скам'янів... У нього пішла обертом голова, коли він побачив усі ці розписки й листи, що стверджували одержання членами конгресу величезних хабарів. Та в кінці одного листа він побачив підпис, який допоміг йому опритомніти. У нього, навіть, засвітилися очі й заграла посмішка на вустах.

Директор сказав:

— Вас дивує це ім'я? Ви ніколи не думали, що й він може хапнути? Але ми ніколи й не сподівалися здійснити що-небудь без його допомоги. Він — наша головна опора... Ну, яке враження справили на вас ці листи й розписки?

— Мені нічого сказать. Я бачу, яким безмозклим ідіотом я був!

— То нічого, — сказав директор, складаючи листи. — Гадаю, що ви непогано провели час у Вашінгтоні. Дуже мало людей могли б провести там законопроект про асигнування, не підкупивши жодного...

— Годі, годі, містер директор! Я забираю всі свої слова назад. Сьогодні я розумніший, ніж учора... Але як стоять тепер справи нашої компанії?

— Що ж... Наш борг становить тепер 25 тисяч доларів. Крім того, доводиться платити службовцям і витрачатися на рекламу.

— Значить, у наступному місяці ми вилетимо в трубу?

— Ні в якому разі. Ми одержимо ще одне асигнування.

— О, я розумію. Але ж це значить ще одне розорення.

— Анітрішки!

— Але як же? Коли таким шляхом добиватися того асигнування?

— А все ж ми одержимо ще одне асигнування.

— Але навіщо? Воно ж себе не окупає!

— Ні. Наступне асигнування буде в 500 тисяч, а ще через місяць ми попросимо асигнувати мільйон доларів.

— Так, але в скільки це вскочить?

Директор компанії посміхнувся й, ніжно погладивши пачку листів і розписок, сказав:

— Всі ці люди залишаються членами конгресу і нам не треба буде платити їм ані цента. А вони трудитимуться, як буйволи, захищаючи наші інтереси, це їм піде тільки на користь.

Гаррі замислився, а потім зауважив:

— Ми щороку виряджаємо місіонерів у далекі країни, щоб цивілізувати нижчі раси. Наскільки краще, наскільки дешевше було б, якби всі ці язичники могли приїхати сюди і напитися водички з благодатних джерел нашої цивілізації.

— Цілком згоден з вами, дорогий сер. Але вам треба вже йти... Прощавайте. Заходьте, коли проходитимете мимо. Прошу, будь ласка, не забувати!..

Переклад з англійської.

Нотатки нашого огляда

Чан Кай-ші терміново виїхав із Нанкіна на південь, щоб одвідати могили предків.

За китайськими звичаями, могили предків одвідують перед далекою дорогою.

Міністр юстиції США Кларк запропонував конгресові узаконити підслухування телефонних розмов агентами розвідки.

Як бачите, американський закон — це не що інше, як узаконене беззаконня.

З Хельсінкі повідомляють: чистка фінської поліції від демократичних елементів триває.

Можемо запевнити пана Фагерхольма, що ця «чистка» ще більше забруднить і без того нечисту репутацію теперішнього фінського уряду.

ЕКСКУРСІЯ НА ЗАВОДІ
або
НАОЧНИЙ ПРИКЛАД

На Костянтинівському хімічному заводі (в Донбасі) не вловлюють цінних хімічних речовин і вони вилітають в труби. На цьому завод втрачає щороку до півмільйона карбованців.

Мал. С. САМУМА

— Тепер ви розумієте, діти, що означає вираз: «Гроші вилетіли в трубу»?

Мал. Р. МЕЛЬНИЧУКА

— А твій синок зовсім на батька не схожий.
— Як не схожий?!
— А так! Батько до весни ще й не думав готуватись, а синок он шпаківню вже ладнає.

Самуїл МАРШАК

НЕ ЗГРАЯ ВОРОНІВ

Міністр оборони США Форрестол після сытного обіду в фешенебельним готелі «Уолдорф Асторія» в колі гарматних королів — членів асоціації промисловців — сказав, що людство завжди вело і вестиме війни: «Люди джунглів кидали одне в одного камінця задовго до того, як з'явились бізнесмени»

В отелі обранців — «Асторії»
Дзвенить чарками пишний холл.
Чита побіжний курс історії
Своїм співбраттям Форрестол.

Не можуть, каже, мільйонери
Відповідати за війну.
Та ще ж бо жителі печери
Камінням бились в давнину.

Пройшла людина путь велику
І тільки в тому й перелом,
Що ядра кам'яного віку
Змінились атомним ядром.

Не міг зробять колись багатим
Всіх дикунів камінний диск.
А в наші дні звичайний атом
Дає нам непоганий зиск.

Джемс Форрестол в гучному тості
Подяку виніс від душі
Гостям за клопоти, а гості
Йому — за добрі бариші.

Вони всі різного калібру,
Та інтерес у них один,
Сягає він аж ген до Тібру,
До стін Китаю і Афін.

І, дивлячись на двері ласо,
Вони обідню пору ждуть,
Аж поки їм гарматне м'ясо
Офіціанти подадуть.

Щоб дати зиск бездонним касам,
Не пощадять вони затрат,
Але не хочуть бути м'ясом
Народи світу для гармат.

Нехай злітаються банкіри,
Як зграя ворона, на пир.
Народи світу прагнуть миру
І в боротьбі відстоять мир!

Переклав Д. БІЛОУС.

ТОКАР І СПРАВЕДЛИВІСТЬ

ДИРЕКТОР Бериславського лісгоспу (Херсонська область) Токар зняв з роботи лісничого Ушкольського лісництва, старого члена партії т. Тохтамиша П. А. і його помічника — молоду спеціалістку т. Соколову Н. В.

Представники вищих лісових інстанцій визнають, що Токар звільнив Тохтамиша й Соколову неправильно.

Верхньорогачицький райком КП(б)У характеризує Тохтамиша, як хорошого спеціаліста, дисциплінованого члена партії, хорошого працівника.

І що ж?

А те, що вже більше, як три місяці, райком партії пише в Дніпропетровське обласне управління лісового господарства, пише в міністерство, добивається, щоб восторжествувала справедливість, а вона ніяк не торжествує...

Торжествує несправедливий Токар, а справедливість не торжествує.

Але ми впевнені, що восторжествує. На те вона й справедливістю зветься.

СТОВПИ ТЕЛЕГРАФНІ

НАЧАЛЬНИК Андрушівської (на Житомирщині) контори зв'язку т. Кірчанов довго ходив по районних організаціях і скаржився:
— Лінію треба ремонтувати, а стовпів нема...

Нарешті контора зв'язку одержала стовпи.

— А що з ними робити? — почав міркувати т. Кірчанов. — Лінію ремонтувати, чи...

І лінію вирішено було не ремонтувати. А щоб стовпи марно не лежали — їх розпиляли на дошки. А щоб дошки не пропали — ними обгородив свій город т. Кірчанов.

Але лінію все ж треба ремонтувати.

Знову ходить т. Кірчанов по районних організаціях. І знову скаржиться: — Немає стовпів.

Хоч би хто-небудь догадався спитати у т. Кірчанова:
— А навіщо ж було город городити?

БЕЗ НОЖА

ЧАСТО кажуть: «Без ножа ріже». Але рідко хто уявляє собі, як це робиться?

Щоб уявити,—обов'язково слід ознайомитись з директивою т. Мельника — завідуючого Михайлівським райвідділом сільського господарства (Кам'янець-Подільська обл.). Директива ця розіслана всім головам колгоспів району, і в ній чорним по білому написано:

«Райвідділ с/г зобов'язує Вас організувати різку січки й полови кип'ячоною водою з видержкою не менше 12 годин».

Це далеко не перший випадок, коли т. Мельник без ножа ріже.

Він ріже, а голови колгоспів терпляче читають. Читають і думають: а що якби ще й товариша Мельника примусити читати власні директиви? Не наспіх читати, а «з видержкою не менше 12 годин»...

Чудасія в решеті

СПРАВКА

Дана Чернігівському відділу МВС в тім, що громадянин т. Канцедал К. Ф. 1923 року народження який проживав в селі Н.-Григорівці вибув з своїми батьками в 1912 році невідомо куди.

Голова виконавчого комітету Н.-Григорівської сільради, Запорізької області ВОВК.
Секретар — М. КИППА.

Л А П И

Готуючись до весни, правління сільськогосподарської артілі імені Шевченка (село Брідок, Володарського району на Київщині) вирядило свого представника до Тетіївської міжрайбази облсільгосппостачу.

— У вас є культиваторні лапи? — запитав представник колгоспу керівника бази Олексюка.

— Є!

— Скільки буде коштувати 20 лап?

— Всього-навсього 50 карбованців.

— Виписуйте, — сказав колгоспник.

Рахівник щось моргнув Олексюкові і виписав.

— Будь ласка! — говорить, — з вас 2168 карбованців!

— Як? За що?! Я ж не просив так багато, а всього двадцять лап.

— А я й не кажу, що більше, — усміхнувся рахівник.

— Дивись сюди ось на рахівницю: 20 лап— 50 карбованців, тракторна мотига в 2118 карбованців, от і порахуй. Хто там далі?

Культиваторні лапи були так потрібні колгоспу, що представник примушений був взяти і «нагрузочку» — тракторну мотигу.

Директор бази Олексюк підбадьорив його:— Це, брат, за вказівками з області, так що нічого не поробиш.

Іншого разу до сівалки, яку купив на тій же базі колгосп імені Шевченка, «докинули» обприскувач, вартістю 1110 карбованців.

Такого примусового ремаенту назбиралось у колгоспі чималенько.

Кинулись керівники колгоспу імені Шевченка на базу облсільгосппостачу в Білу Церкву. Може, там без примусового асортименту торгують? Звернулись до директора бази тов. Сусленка Романа Григоровича:

— Нам треба 20 культиваторних лап.

— Є такі, — відповів Роман Григорович. — Але з нагрузочкою на 2400 карбованців. Такі вказівки від тов. Череватенка, з облсільгосппостачу.

На цей раз представник колгоспу вертався додому без лап і без «нагрузки».

Вертався обурений з того, що, продаючи культиваторні лапи, ділки з облсільгосппостачу запускають лапу у колгоспний бюджет.

Залишається тільки запитати керівника облсільгосппостачу:

— Що б ви сказали, тов. Череватенко, коли б ви зайшли, припустимо, до універмагу купити черевики, а вам до черевиків обов'язково приплюсували б мотоцикла «Київлянин»?

Ви, мабуть, так би крикнули, що вас почули б і в Білій Церкві, і в Тетієві.

Отож, крикніть! І якнайшвидше!

Юрій ГУНДИЧ.

ЧОТИРИ ІЛЮСТРАЦІЇ ДО ЧОТИРЬОХ ПРИНЦИПІВ ЗОВНІШНЬОЇ ПОЛІТИКИ США

Мал. БЕ-ШЛ

1. «Ми будемо здійснювати програму відновлення Європи».

2. «Ми будемо підтримувати Організацію Об'єднаних націй».

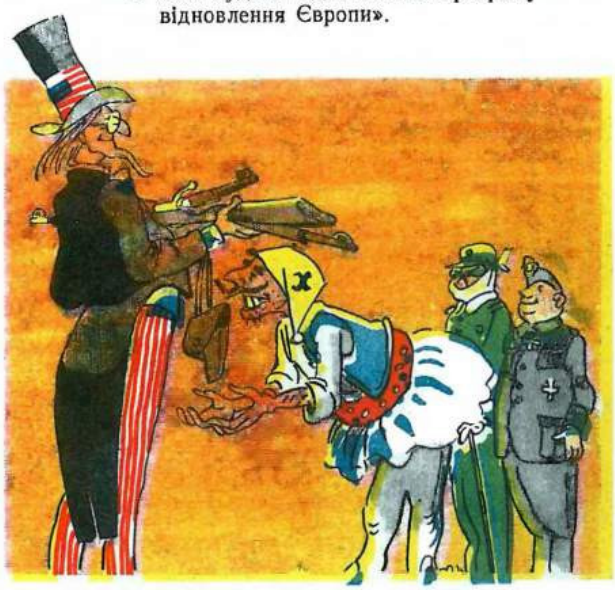

3. «Ми будемо надавати воєнну консультацію і постачати матеріали вільним націям».

4. «Ми будемо знайомити відсталі народи з досягненнями американської науки й техніки».

По вузьких місцях

«ШЛЯХ ВІД ДІЛ»

КОЛИ вам загадають загадку: «Що це таке — з трьох боків вода, а посередині сухо» — сміливо відповідайте: «Це місто Миколаїв». З трьох боків його оточує вода, а в місті води не знайдеш.

— Водопостачання — це найвужче місце в місті, — кажуть жителі. — А ще вужче — це мости через воду!

Через річку Південний Буг прокладено кілометровий наплавний Варварівський міст. По цьому мосту підтримується зв'язок Миколаєва з групою районів і з Одесою.

Наші предки, що будували міст, розрахували його вантажопідйомність на 6 тонн. Вони й на думці не мали, що по ньому ходитимуть багатотонні «Челябінці», «Сталінці» та ЗІС'и.

Стогне старий міст під новою технікою. Танцюють дошки настилу. Після проходу важкої машини вилізають з нього усі гвіздки і штирі. А вже наступна машина їде ніби по бороні, перекинутій догори зубками. Тільки клоччя летить з автопокришок.

За добу цією пливучою бороною проходять сотні автомашин, підвід і тисячі пішоходів. Рух по мосту однобічний. Якщо посеред мосту застряне машина, шофери на обох берегах Бугу закурюють. По горі недокурків можна точно визначити час простою. Такі «пробки» тут постійне явище, і міст можна сміливо вважати «пробковим».

Хазяїн мосту—начальник МЕУ (тобто — мостового експлуатаційного управління) т. Коржов командує 23 ремонтерами. Працюючи мало не під колесами автомашин, вони ледве встигають латати дірки на бороні.

Недавно начальник Миколаївського облшляхвідділу т. Рафаїлов порадував ремонтерів директивою:

> «В зв'язку з тим, що облшляхтранспорт буде зайнятий виключно на будівництві дороги, капітальний ремонт мосту в 1949 році буде здійснено силами МЕУ».

А в МЕУ ніяких сил немає. Облвиконком ухвалив рішення про трудову участь колгоспників у капітальному ремонті моста. Але із ста можливих робітників на роботу щодня приходять лише двоє-троє дівчаток-підлітків. Їх відпускають додому, щоб підросли. А поки вони підростуть — ремонтувати міст нікому.

Варварське ставлення до Варварівського мосту!

Судячи з директиви, т. Рафаїлов умив руки. Більше він уже не займатиметься обласними шляхами й мостами. Він узяв курс на інший шлях.

На вивісці Вознесенського шляхвідділу написано: «ШЛЯХ-ВІД-ДІЛ». Цією вивіскою можна сміливо прикрасити і обласний цляховий відділ. Пензель маляра глаголить істину!

БЕЗЗАХИСНІ ПОЛЕЗАХИСНІ СМУГИ

ДЕРЕВО на Миколаївщині — рідкість. У десятках сіл немає жодного деревця. Здається, в степу повинні берегти кожну галузочку. А тут — навпаки!

Восени лісорозсадники області не встигли доставити на місця лісопосадочний матеріал, і тут загинуло 8 мільйонів садженців. Тепер лише одна надія — на центр.

А в центрі — керуючий республіканською конторою «Агролісонасіння» т. Радкевич і міністр лісового господарства УРСР т. Черников цілу осінь сперечалися, хто з них повинен завозити лісопосадочний матеріал у Миколаїв. Аж у жовтні сюди все ж відвантажили півмільйона садженців і... вони померзли в дорозі.

У Казанківському районі з 350 гектарів лісопосадок уже вирубано біля 60 га. Полезахисні смуги рубають на дрова. Коли рубають ліс, — акти летять у прокуратуру. Ми не знаємо, куди їх там кладуть — під сукно чи в довгий ящик, але бачимо, що порубщики почувають себе чудово.

В кам'януватському колгоспі ім. 16 партз'їзду лісомеліоратор т. Жермола заборонив правлінню знищувати ліс. Тоді голова колгоспу т. Плескач звільнив непокірливого лісомеліоратора, вирубав половину лісу, а потім поновив Жермолу на роботі, як неправильно звільненого. Вирубаний ліс, на жаль, поновити не пощастило!

Та що там колгосп, коли навіть новопризначений завідувач Новобузького райвідділу сільського господарства т. Марущенко з першого ж дня роботи зайнявся лісом. Він почав рубати полезахисну смугу для будівництва власного будинку!

Можна перелічити десятки порубщиків. Та досить і одного Марущенка, щоб знеславити цілу область.

Хто ж захистить полезахисні лісові смуги на Миколаївщині?

ЛЕГКОВАЖНИЙ УПОВНОВАЖЕНИЙ

НЕ ПОВЕЗЛО в Миколаївській області й «зеленому конвейєру». Невистачає насіння трав.

Весною до колгоспу ім. Карла Маркса, Володимирівського району, що вирощує насіння трав, прибув уповноважений облвиконкому т. Тверської. Декого варто лише назвати уповноваженим, як він автоматично стає знавцем сільського господарства.

Колгосп, знаючи своє основне завдання, з першого ж дня почав сіяти люцерну. А Тверської прийшов, побачив і сполотнів.

— Що? Траву сієте?.. Ви що, газет не читаєте, директив не знаєте? Політики не розумієте?! Припинити! Всі сили — на ячмінь!!!

Голова колгоспу почухав потилицю:

— Ох-ох-ох, — подумав він, — до чого ж людина задирективилася!

І все ж припинив сіяти траву.

Тепер у селі кажуть:

— Спаси нас, облвиконкоме, від легковажних уповноважених!

Золоті слова. І сказані вчасно — перед самою весняною сівбою!

Петро ЛУБЕНСЬКИЙ,
спеціальний кореспондент ПЕРЦЯ.

З НАШОГО ФОТОАЛЬБОМА

Перед вами, шановні читачі, як бачите, дуже інтересний зимовий пейзаж — подвір'я «Першої Новопразької» артілі на Кіровоградщині.

Голова цієї артілі Микола Швець розсудив, кажуть, так: «Навіщо мені цю кукурудзу носити в комору, а весною знову з комори. Хай лежить! Щоб усі бачили — як зародила!»

Щодня на це кукурудзяне видовисько злітаються і збираються різні «екскурсанти»: гави, кури, свині, телята.

Наш кореспондент якраз і вловив той момент, коли на «екскурсію» прийшли дві корівки і, попоївши добре, стали (гляньте!) і завели розмову.

Перша проревла:—Швецю хвала!

Друга: — Йо-му-у! Йо-му-у!

А тоді вже дуетом: — Му-у-у!

Все це зрозуміло. Не ясно тільки одно: як сталося, що й корівки, і гави цю злочинну безгосподарність давно помітили, а от новопразькі районні керівники і досі не помічають?

Пошта ПЕРЦЯ

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

Пирогівська торфорозробка завдала нам великої шкоди — знищила 13 га колгоспного лісу. В січні 1947 року Чернігівський обласний суд виніс рішення: за самовільну порубку колгоспного лісу стягнути з торфорозробки на користь артілі ім. Луценка 54955 карбованців.

Виконавчий лист, який ще два роки тому був переданий Прилуцькому відділу Держбанку, ще й понині лежить там під сімома замками. За два роки ми встигли одержати від банку кілька десятків письмових запевнень, що збитки нам будуть відшкодовані, але не одержали ще ні одної копійки грошей.

От і виходить: ліс рубають — папірці летять.

Голова колгоспу УМЕН.

с. Сухополовенька,
Прилуцький район,
Чернігівська область.

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

На цьому знімку зображено мене — автора листа. Можу засвідчити це офіціальним документом — квитанцією летичівського фотоательє, ствердженою власноручним підписом фотографа М. С. Старатіонова, який мене знімав.

Деяку невиразність фотографії майстри ательє пояснюють нефотогенічністю мого обличчя. У всякому разі, я вдоволений хоча б з того, що цілком фотогенічними виявились плече і рукав моєї фуфайки.

Іншим клієнтам летичівського фотоательє менше щастить. У них дуже часто і одяг буває нефотогенічним.

В. ЖАДАН.

м. Летичів,
Кам'янець-Подільська область.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Порадь, як нам уникнути відповідальності. Днями ми одержали таке попередження:

«Книжкова палата УРСР нагадує Вам, що ми не одержали від вашої редакції №№ 80 та 81 газети «Щорсівська правда» за 1949 рік. Якщо ви найближчим часом не доставите вищезазначені два номери, справу передамо прокурору».

Як думаєш, Перче, чи зважить прокурор на те, що на час одержання цього листа, тобто 12 січня 1949 року, редакція випустила лише п'ять номерів газети. За нашим розрахунком, номери 80 та 81 вийдуть не раніше як через 8 місяців.

У працівників Книжкової палати може лопнути терпець — і тоді, дорогий Перче, не минути нам лави підсудних.

Я. КОТЕЛЯНЕЦЬ,
секретар редакції райгазети «Щорсівська правда».

У ПОЇЗДІ

Мал. І. ГОМОЛЯКИ.

— По справі їдете?
— Ні, по командировці.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Хто повинен постачати воду жителям вулиці й провулку ім. Шевченка на Совках — школа № 121, чи управління водоканалізації? Ти скажеш, що управління. А управління вважає, що школа. Населення ж поки що сидить без води. Водоканалізатори міркують так: центральна свердловина на території школи? На території. А якщо на території, то хай школа і постачає воду.

Проти цього, правда, заперечує міськрада, яка вважає, що школа повинна навчати дітей, а управління водоканалізації постачати населенню воду. Про це є, навіть, постанова міськради від 2 листопада 1948 р. за № 2682. Але управління водоканалізації ця постанова не обходить. Воно ще не пройшло школи уважного ставлення до законних вимог радянських людей.

Допоможи, Перче, водоканалізаторам закінчити цю школу хоч екстерном. Може тоді у нас на Совках вода швидше з'явиться.

А. РАДЧУК,
зав. комунгоспу Кагановицького району.
м. Київ.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У ПЕРЦІ було вміщено листа тт. Бондаренка, Шаповала та Білоусової про те, що Запорізьке «Міськелтьелектро» погано постачає електроенергію промисловому селищу Карантинка. Як повідомив редакцію заступник голови Запорізької міської Ради т. Кострубов, виконком міськради вжив заходів для поліпшення постачання електроенергією селища Карантинка.

* * *

Громадянка Л. П. Подрушняк (Лисогірський район, Миколаївської області) звернулася до ПЕРЦЯ із скаргою на невірне рішення суду щодо її матері. На прохання редакції, справою зацікавився Верховний Суд УРСР. Голова Верховного Суду т. Нощенко повідомив, що Судова Колегія скасувала вирок щодо Н. В. Подрушняк, як неправильний і передала справу на новий розгляд іншим складом суду.

Пером по перах

«ГО-ГО-ГО та ХІ-ХІ-ХІ!»...

Хто автор п'єси «Машенька»? Звичайно, Афіногенов, — скаже читач. Помиляєтесь! Щоб знати автора цієї п'єси, читайте рецензію Ф. Бермонта у № 62 Перещепинської районної газети «Сталінським шляхом» (Дніпропетровщина).

У першому ж абзаці рецензії ми дізнаємося, що автор «Машеньки» не Афіногенов, а О. Фіногенов.

Тепер познайомимося і з самою рецензією:

«Роль професора Окаємова.... — пише Ф. Бермонт, — вихопуваної П. Львовим, не варто коментувати — артист зумів втілити в своїй грі перероджения розумінь старого вченого.

Вдало також проведене виконання самої Машеньки, ...Одяноцтво Віри Михайлівни... не вдалося передати грацією!... у грі просковзувала зовнішня офіціальність, монологи більш схожі на дикламації, ніж на справжнісіньку захлопотаність. Значні вади і в виконанні Туманського... — виконавець не відповідає своїм зрістом».

Автор рецензії, як видно з написаного, теж «не відповідає своїм зрістом», культурним, звичайно. Але з цим не погоджується відповідальний редактор газети тов. К. Брижан, який у наступному номері (63) газети містить нову рецензію Ф. Бермонта на концерт у районному Будинку культури.

«Так і скажемо, — пише рецензент, — мовчазність і прозаїчність із програмних виступів в районному Будинку соцкультури — викреслима.

Минулої неділі від громоподібних: го-го-го та хі-хі-хі, в час концерту, все це кануло в вічність...»

ПЕРЕЦЬ може лише побажати районній газеті, щоб з її сторінок «канули у вічність» подібні перли.

ПАЛЬЦЕМ У НЕБО

Криворізька міська газета «Червоний гірник» у номері 236 оповістила своїх читачів про **«відкриття планети Нептун, відкритої Левер'є і Галле 23 вересня 1948 р.»**

Із цілком зрозумілих причин, редакція «Червоного гірника» тут же запевняє: **«Астрономія, як наука про небо, величезною точністю своїх математичних обрахунків... вражає найсміливішу уяву людини».**

Категорично заявляємо: редактор «Червоного гірника» тов. Зельський з абсолютною астрономічною точністю попав пальцем в небо.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, тел. 5-30-31, 4-65-56 дод. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 4 (159) (на украинском языке). Підписано до друку 16.II. 1949 р. Формат 68×105 см. 1 друк. арк.

БФ 00853. Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 458. Тираж 55.000 прим.